

Den värsta synden mot medmänniskorna är inte att hata dem utan att känna likgiltighet för dem, det är höjden av omänsklighet.

Bernard Shaw

WATSEKA-FALLET

Av Susy Smith ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING
Box 5046
S-151 05 SÖDERTÄLJE 5
Sweden

UR INNEHÅLLET:

Susy Smith:

Watseka-fallet	1
Korhonen igen	3
En helare går i svaromål	4

Rachel Johnson:

Barn och healing	5
------------------------	---

Mats Sperlings:

Hur man pendlar	6
Paul Twitchell till Sverige	7

William Haste:

Det förhäxade slottet (forts.)	8
--------------------------------	---

Aage Slomann:

Miraklet i Fatima	12
Linda Martel	15

En enda solstråle är tillräcklig för att driva bort många skuggor.

Fransiscus av Assisi

*

Kärleken skapar förståelse. Den som älskar allt, förstår allt. Fördjupa din kärlek och du skall därjämte fördjupa din förståelse.

Lionardo da Vinci

*

Visserligen är världen full av lidande, men den är också full av kraft att segra över det.

Helen Keller

Professor Ducasse, som framträtt som vår opponent, visar sig, när allt kommer omkring, hålla med oss. Han har talat om för mig att det finns ett fall som han tror nästan absolut säkert visar fortlevnad — det märkliga Watsekafallet.

"Men", invände jag, "det passar inte in i en bok som handlar om utomkroppsliga upplevelser."

Vid närmare eftertanke kom dock han och jag fram till att detta fall kanske är det förnämsta av alla de utomkroppsliga erfarenheterna. Watsekafallet var trettonåriga Lurancy Vennum, vilkens medvetande försvann under tre månader, då hennes kropp syntes vara kontrollerad av en annan flickas ande. Om inte Lurancy var utanför sin kropp, vem har då varit det?

Detta är ett av de bäst kända och grundligast undersökta fallen inom hela den psykiska forskningen. Vid tiden för dessa händelser publicerades en rapport av dr. E. Winchester Stevens, och dessutom intervjuade dr. Richard Hodgson, Sällskapet för psykisk forskning, personligen medlemmarna av båda de berörda familjerna och dessas vänner cirka tolv år senare. Dr. Hodgson besökte först inte genast platsen, men händelserna hade varit så häpnadsväckande att de fortfarande var i friskt minne hos de berörda. Dr. Hodgson försökte vara objektiv, och han var noga med att inte dra några förhastade slutsatser, men efter undersökningen kände han sig tvingad säga som sin mening att det tycktes finnas stor sannolikhet för att de mycket omtvistade händelserna verkligen hade ägt rum så som berättats för honom.

Detta är historien:

I Watseka, Illinois, USA, år 1878, började Mary Lurancy Vennum få vad man trodde var slaganfall. Under dessa gick hon i trans och började tala som olika andra, vanligen

ökända, personer. Slutligen tillkallades dr. Stevens, en läkare som även var spiritualist, vilken skulle undersöka hur det var fatt med flickan. Han sa till henne, när hon befann sig i trans, att något starkt andeväsen skulle kontrollera henne och hålla de otrevliga inkräkterna borta. Lurancy nämnde då Mary Roff som namnet på en ande som var villig att hjälpa henne. Mary hade varit en flicka i trakten, vilken hade dött vid 18 års ålder, när Lurancy var omkring 15 månader gammal.

Följande dag bytte kroppen ägare. Lurancys medvetande försvann fullständigt under en tid som förmodligen var den längsta man känner till under vilken ett medvetande har av sagt sig sin kropp. I dess ställe kom Mary Roffs personlighet, minnen och tankeapparat. Detta barn, som hade trettonåriga Lurancy Vennums utseende, talade, betedde sig, tänkte och mindes under de följande tre månaderna så som artonåriga Mary Roff, vilken hade dött tolv år tidigare.

Eftersom flickan tydligen inte fann sig väl tillrätta hos familjen Vennum efter förändringen, fick hon tillåtelse att vistas hos Mary Roffs föräldrar. Där tycktes hon känna till allting och alla människor som Mary en gång hade varit bekant med. Hon kände igen familjs vänner och tilltalade dem med namn. Hon erinrade sig hundratals händelser som hade ägt rum under Marys liv.

För att välja ett exempel av de många som dr. Stevens har rapporterat: när flickan en kväll var ute på gården, föreslog herr Roff som ett prov att hans fru skulle leta fram en sammetsmössa som Mary hade haft det sista året hon levde. Han sa till henne att lägga fram den

och inte säga något för att se om flickan skulle känna igen den. Fru Roff fann snart mössan och la fram den. När Lurancy-Mary kom in, utbrast hon medsamma hon såg mössan: "Åh, där är mössan som jag hade, när håret var kortklippt." Så frågade hon: "Mamma, var är min låda med brev? Har du dem fortfarande?" Fru Roff grävde fram en låda som hade förvarats på vinden. När flickan undersökte den, sa hon: "Mamma, här är kragen som jag spetsade. Varför har du inte visat mig mina brev och saker förut?"

När dr. Hodgson besökte fru Minerva Alter, Marys syster, talade denna om många märkliga händelser för honom. Hon försäkrade honom att barnets egenheter och beteende under de tre månader som hon var under kontroll av Mary Roff, slående hade påmint om Mary Roff. Den verkliga Lurancy hade endast någon gång råkat fru Alter, men som Mary omfamnade hon henne tillgivet och kallade henne "Nervie". Detta var Marys smeknamn på sin syster, och denna hade

inte blivit kallad så sedan Marys död.

Lurancy-Mary stannade en tid hos fru Alter, och nästan varje timme under dagen erinrade hon sig någon händelse ur Marys liv. En morgon sa hon: "Där borta vid vinbärsbuskarna var det som Allie smorde kycklingens öga." Detta hade hänt flera år innan Mary dog. Fru Alter kom mycket väl ihåg hur deras kusin Allie hade behandlat den sjuka kycklingens öga med olja. Allie var nu bosatt i Peoria, Illinois, och Lurancy hade aldrig varit bekant med henne.

En morgon frågade fru Alter flickan om hon kom ihåg en gammal hund som de hade haft. Lurancy svarade: "Ja, den dog därborta", och hon pekade rätt på det ställe där kelgrisen hade tagit sitt sista andetag.

Familjen Roff ansåg att de många små händelserna av detta slag var otvetydiga bevis för att Mary verkligen var hos dem i denna främmande kropp, hur underlig situation det än var.

När tiden för Marys besittning av kroppen var ute, förklarades det att Lurancy var helt botad och kunde återvända till sin egen kropp. Detta gjorde också Lurancy, och hon var frisk från den tiden. Familjerna Roff och Vennum hade blivit vänner — denna upplevelse av gemensamt ägande till dottern, hade, inte förvånande, fört dem nära varandra. Under några år, till dess Lurancy gifte sig och flyttade från föräldrahemmet, lämnade hon, var gång familjerna träffades, tillfälligt kroppen och Mary kontrollerade den då och pratade med sin far och mor.

Vår advocatus diaboli frågar oss vilket värde detta fall nu har. Han pekar på det faktum att den första redogörelsen skrevs av en spirituellist, som trodde på vad han sa och därför inte kunde vara så objektiv han borde. Han anmärker på att dr. Hodgsons undersökning skedde tolv år efteråt, när hågkomsterna av vad som verkligen hade skett, måste ha fördunklats av tiden och färgats av det ständiga uppreparandet och de kontrollerande samtalen med andra berörda. Han kan också framhålla att det är möjligt att Lurancy var en splitter- eller växelpersonlighet, så som vi under senare år blivit bekanta med i boken "Evas tre ansikten" (Gebers, 1957) av Thigpen och Cleckley, och i den prisbelönta filmen.

Professor Ducasse säger emellertid att "vad som skiljer detta fall från mera vanliga fall av växelpersonlighet naturligtvis är att den personlighet som ersatte Lurancys, efter vad alla prov som kunde utföras har gett vid handen, inte lösgjort sig från hennes egen, utan var den personlighet och alla minnen som hade tillhört en viss artonårig flicka som dött vid en tid då Lurancy inte var mer än fjorton månader gammal". Dr Ducasse påpekar att Lurancy inte på något sätt, som kan förlikas med vad som rapporterats, hade på normalt vis kunnat skaffa sig den omfattande och detaljerade kännedomen av Marys liv, ty Vennums hade inte bott i Watseka under Lurancys första sju år, och de hade sedan nätt och jämt känt familjen Roff.

Professor Ducasse drar slutsatsen att "det enda man kan komma på för att undvika slutsatsen att Mary Roff-personligheten, som under fjorton veckor 'besatte' Lurancys organism, verkligen var den avlidna ande som den sade sig vara, är att ta sin tillflykt till den ortodoxa metod vars maxim lyder: 'När man inte kan förklara alla fakta i enlighet med accepterade principer, så förklarar man de man kan och ignorerar de övriga; eller också förnekar man dem, förvanskar dem eller uppfinner något som kan vara till hjälp.'"

Han tillägger: "En del fakta visar sig vara alltför motspänstiga för att plausibelt kunna avfärdas med denna metod; och Watsekafallet tycks höra till dem."

Anm. Ovanstående är hämtat från en bok, "The Enigma of Out-of-Body Travel" av Susy Smith, utgiven av Garrett Publications, 29 West 57th Street, New York, N.Y. 10019, USA. — Författarinnan är född i Washington, D.C., och har utbildats vid universiteten i Texas och Arizona. Hon har varit tidningsskribent och radiokommentator i Maryland, Florida och Utah och har skrivit flera böcker i ämnet parapsykologi; den mest kända är förmodligen boken om fru Leonards mediumskap (1963).

De av våra läsare som är halvårsprenumeranter, finner ett postgiroinbetalningskort som bilaga till detta nummer. Använd det!

OM KORHONEN IGEN

Den 8 april höll Lars Korhonen ett offentligt föredrag, kallat "Kan man bota genom ögat?", inför Måndagsgruppen, Medborgarhuset. Bland 60-talet åhörare i den fullsatta salen fanns c:a 20 personer som med gott resultat använder K:s prismaglasögon.

K. berättade att när han för några år sedan led av svår alkoholism, funderade han över vad alkoholbegäret egentligen berodde på och vad som skulle kunna göras åt det. Han hade ibland legat på marken och sett upp mot trädens lövverk och då lagt märke till att bilden i ena ögat flyttade sig snett, när han slappade av blicken. I en aning om att detta kunde ha något att göra med spritbegäret, började han experimentera med olika prismaglasögon på så sätt att han korrigerade det medfödda höjdnivåfel han har (att blicken i avslappat tillstånd inte riktas precis lika på båda ögonen utan högre på ena ögat än på det andra). — "Han får inte hålla på och laborera med prisma så här för då blir han nervös", sa ögonspecialisten professor Ploman till hans fru. Men hans experiment ledde till att han fann en glasögoninställning som gav den nödvändiga synskärpan utan ansträngning för ögats muskulatur. Denna korrigerande fick oanade följder. Den verkade harmoniserande, och det sjukliga alkoholbegäret började försvinna.

(Det skall sägas, att K. inte har något vanligt synfel och inte är i behov av glasögon för sin synskärpas skull, ty den är perfekt.)

Sedan K. gjort sin upptäckt, tänkte han att nu skulle han "släppa en bomb inom medicinen". Hittills har dock läkarkåren stått likgiltig och tvivlande. Sju läkare har lyssnat till K., men ingen har velat eller vågat engagera sig i en grundlig undersökning av om K:s teser håller.

Själv har K. burit prismaglasögon i fyra år, och de har gjort honom till en ny människa. Han känner sig nu lugn och självsäker. Hans första patient, bergsprängaren Stig Lindqvist, har haft sina glasögon i två och ett halvt år. Lindqvist är nu K:s kanske främste supporter och har deltagit i många hembesök tillsammans med honom och även i plågsamma laboratorieundersökningar — plågsamma därför att de innebu-

rit att glasögonens gradantal successivt sänkts och höjts, varvid de tidigare personliga problemen åter uppkommit.

Det är K:s uppfattning att han lyckats med 60 % av alkoholisterna och tablettätarna; och för 30 % av de MS-sjuka har det skett förbättringar. Tablettätare är lättast att bota. Goda resultat har även uppnåtts med astma och Parkinsons sjukdom. Men K. understryker att glasögonen måste bäras hela dagen.

Vad är det nu som sker i organismen, när prismaglasögonen bärs? K. talar om att hypofysens och tall-

kottkörtelnns hormonproduktion påverkas, att blodtrycket i hjärnan förändras och ögats blinkningsmekanism påverkas. Hur det nu än förhåller sig med dessa K:s teorier, så är det ett faktum att många människor blivit botade från ångest, alkoholism m.m. i samband med att de börjat bära prismaglasögon. K. läste t. ex. under föredraget upp ett brev — som även visats för Söka-rens red. — från en svensk flicka, bosatt i Turkiet. Hon berättar om hur hon varit deprimerad och velat ta livet av sig men räddats till har-

(Forts. på sid 14)

SÖKAREN

Nr 6 — 1968 — Årgång 5

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonton 70 60 47
Tel. 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1968

Helår (10 nr) 24: —
Halvår 12: 50

Årg. 1964—1966 är slut.

Från årg. 1967 finns nr. 4—8 kvar. Pris 10: —.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonsspriser:

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartssida 65: —, småannonser 4: — per cm.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1968

HÄLSOBÖCKER

De sjukdomar som drabbar människor i alla åldrar, beror i hög grad på felaktig livsföring, i synnerhet dåliga matvanor. Den vanliga "husmanskosten" duger inte för att skapa god hälsa under ett helt liv; den är en bristkost. Bad, luft, sol och kroppsrörelse är av vikt, men alla hälsosträvanden kan vara förgäves om inte rätt föda får bilda grundvalen.

Det måste ske ett radikalt nytänkande vid vårt val av föda. Vi måste lära oss förstå vad kroppen behöver för att kunna riktigt fungera som den "andens tempel" den är avsedd till.

En bra och billig hälsobok är
Nils Kalén:

VETTIG FÖDA

ABC för riktigare kostvanor och bättre hälsa. Trevlig pedagogisk uppläggning, lättläst. Snycgt och oömt omslag. — Snabbkurs i hälsokost. Hur man lagar vettig föda. Litet vegetariskt lexikon. — En bok som denna bör läsas även, ja kanske framför allt, av dem som inte har för avsikt att leva helvegetariskt. Pris 5: —.

En av världens genom tiderna främsta hälsolärare var **Are Waerland**. Med mod, begåvning och intuitiv klarsyn bedrev han en upplysningsverksamhet av en betydelse som de flesta av hans samtid aldrig riktigt har insett.

DEN STORA LIVSHARMONIN,

pris 10: 50,

är ett urval av det bästa som Are Waerland skrev. Läs hans suggestiva, "tändande" prosa, lär av hans erfarenhet och sunda livsinställning!

Det är förbjudet att inte läsa verklig hälsolitteratur!

Rekvirera från:

SÖKARENS BOKHANDEL

Box 3063, 103 61 Stockholm 3. Tel. 08/69 60 27. (Oms och porto tillkommer.)

Ebba Waerland:

NATURLÄKEKONSTENS BOK

Ger noggranna beskrivningar av hur olika sjukdomar behandlas med waerland-metoden, såsom astma, struma, magsår, gikt, migrän, sömnlöshet, förstoppning, kräfta m. fl. Även kapitel om andningsövningar och fasta. En bok för nuet och framtiden. Pris 14: 50.

Günther Schwab:

DJÄVULSDANSEN

Denna bok om den moderna människans sjukdomsskapande livsföringsfel, skriven i romanform, är underhållande, intelligent och bemängd med oavvisliga fakta. Schwab är en av de få som förstått hur illa det står till med mänskligheten, hur oppochnedvända värdena är ställda på hälsområdet. "Arhundradets bok." Pris 26: 50.

EN HELARE GÅR I SVAROMÅL

Dr Louis Rose, England, skriver i en bok, som vänder sig mot "tros-helbräddagörelse", att han efter mer än 15 års arbete ännu inte har påträffat en enda mirakelkur.

Helaren Harry Edwards har bemött Rose i ett brev till tidningen **Sunday Mirror**:

"I femton års tid har dr Rose försäkrat mig att han är villig acceptera bevis på andligt helande. Jag har gett honom kännedom om många fall av övernormalt helande.

I hans bok, 'Faith Healing', (helbräddagörelse genom tro) som nyligen utkommit, har vi ännu ett exempel på medicinsk lättrogenhet och fantastiska undanflykter ifrån det oundvikliga erkännandet av andligt helande.

Olyckligtvis ger doktorn felaktiga fakta. Han uppger till exempel att jag mottar fem millioner brev per år och en halv million nya patienter årligen.

Utifrån dessa helt oriktiga siffror åstadkommer han en fantasibyggning av beräkningar som inte äger verklighet annat än i hans egen förvända inbillning. I verkligheten närmar sig min årliga post en halv million brev.

Vad doktorn förbiser är att denna stora brevmängd utgör ett starkt argument för andligt helande. Varför skulle så många människor skriva till mig, om de inte hade stor nytta av att göra det? Varför skulle de rekommendera healing åt andra sju-

ka, om de inte tillfrisknat från sina egna åkommor?

Det bör påpekas att sjuka människor som regel söker andligt helande först sedan läkarna har sagt dem att de är obotliga och måste lära sig att leva med sina sjukdomar.

Jag kan bestrida nästan vilken som helst av de slutsatser som dr Rose drar, men låt mig nöja mig med att citera tre fall.

Det första gäller en herr S., patient på Royal East Sussex Hospital. Han led av svår spondylitis (inflammation i en ryggkota) sedan tio år. Benen i ryggraden hade onaturligt sammanfogats och kunde inte röras, speciellt i halsen som hade krökts så att huvudet tvingades ned mot bröstet.

På grund av detta fick han "munlås" och förlamning i strupen vilket hindrade honom att äta och gjorde andningen mycket svår.

Sjukhusläkarna var tvungna att utföra trakeotomi (luftrörssnitt), införa ett rör i luftstrupen. Han flyttades sedan till en specialavdelning för vård.

Vid denna tidpunkt söktes andligt helande för herr S. Från och med nu, och jag citerar från läkarrapporten, 'försvann alla hans symtom undan för undan i två veckors tid, och till slut blev han helt återställd'. Läkarna sa att tillfrisknandet var så 'märkligt' att de publicerade en redogörelse under rubriken 'Årets fall'.

Herr S. framträdde för en panel av läkare som ett förelisningsfall så att de själva kunde se att patienten hade blivit fullt frisk.

Jag trodde att detta var ett idiotiskt bevis som skulle tillfredsställa dr Rose, i synnerhet som det fanns en fullständig medicinsk redogörelse. Men så var inte fallet. Han försökte tillskriva återställandet den intensiva behandlingen på specialavdelningen.

Det utväxlades många brev mellan oss. På slutet fick jag uppmana honom att närmare ange vad behandlingen innebar, utom vård. Sjukhusläkaren sa till dr Rose att han 'inte kunde säga vad som orsakat förbättringen i hjärnans cirkulation och återgett patienten förmågan att svälja och röra käkarna'.

Detta är ett typiskt exempel på den strutsliknande attityd som inne-

bär att till varje pris undvika erkänna att andligt helande är verklighet. Men även detta fall förbleknar vid jämförelse med följande.

En kvinna hade varit blind i 40 år. Hon kom till sanktuariet (healinghelgedomen) och erhöll healing av Olive Burton och hennes syn återkom. Det är de klara fakta.

Dr Rose förklarar detta, och jag citerar från hans bok: 'Blindheten avhjälptes genom suggestion i det att patienten började se sedan hon hade uppmuntrande tillsagts att hon kunde se.'

Denna kufiska och fantastiska undanflykt innebär att alla läkare som under åren hade studerat kvinnans ögon och diagnostiserat hennes blindhet, hade varit odugliga. Allt vad de behövt göra, var att helt enkelt säga åt henne att titta, så kunde hon se.

Dr Rose måste sannerligen tro att hans läsare är mycket enfaldiga, om han väntar att de skall godta denna befängda förklaring.

Fall nummer tre är nu klassiskt. En man hade strupcancer. Det fanns en stor svulst, och han hade förlorat talförmågan. Med biopsi konstaterades svårartad cancer. (Vid biopsi tas ett vävnadsfragment och undersöks mikroskopiskt.) Det blev bestämt att mannen skulle genomgå en brådsående, större operation.

Jag ombads försöka fjärrhealing för strupen. Från och med den tidpunkten gick svullnaden och alla andra symtom tillbaka, och han återfick talförmågan. Operationen kunde undvikas. Samme specialist som utfört biopsin, förklarade att cancer hade försvunnit.

Tillfredsställde detta dr Rose? Inte alls. Han lägger fram den mest löjliga förklaring: 'Genom en ren tillfällighet hade den bit av vävnaden som användes vid biopsin, råkat innehålla all cancervävnad som fanns.'

Från den ena absurditeten till den andra skapar nu dr Rose ännu en flyktväg för att slippa medge att andligt helande är en verklighet, genom vad han kallar 'botande genom biopsi'.

Vid ett fall av cancerbot, där ingen biopsi togs, är ursäkten 'felaktig diagnos'. Men om biopsi bevisar att cancer finns och bot sker ge-

(Forts. på sid. 14)

Rachel Johnson:

BARN OCH HEALING

En vanlig erfarenhet som helare i sanktuarier överallt har gjort, är att barn är mycket mottagliga för andligt helande. Barn i alla åldrar, spädbarn, förskolebarn o. s. v., har haft nytta av behandlingen.

En orolig moder kommer med sitt sjuka barn till sanktuariet, och barnet är helt omedvetet om vad alltsammans innebär, det märker endast tröstande armar och moderns välkända ansikte. Vid helarens beröring ler barnet, som känner healingflödet, mot sin moder, och en svag rosafärg uppträder på dess bleka kinder: det har skett en omedelbar, positiv reaktion på healingkraften.

I samma sanktuarium sitter en liten pojke i sin moders knä och hör hur hon berättar om hans missbildade ben, som har metallprotes, och en främmande farbror ler vänligt mot det allvarliga, storögda barnet. Farbrorn får beröra barnet med vänliga händer, och så kommer det ett trevande leende på pojkens läppar, och snart ler han mot den främmande. Helandet har börjat. Det kan behövas ytterligare besök för att fullborda helandet, men det kan nu märkas en tydlig förbättring i det missbildade benets rörelseförmåga. Barnet har reagerat positivt på healingen.

De två exemplen som getts på helande av barn kan mångfaldigas hundratals gånger. Varför är barn, till och med babies, så mottagliga för denna behandling?

En del anser att allt helande är troshelande. Vi vet att healing sker på många olika sätt och under, ja trots, många skilda förhållanden. Om allt helande vore en manifestation av tro, då vågar jag säga att inget litet barn skulle kunna botas, ty små barn vet inget om tro.

Trosbekännelse, dogmer, religiösa idéer har ingen plats i sinnet hos de mycket små. De kan inte utföra

trosbehandlingar, och böner som beds av dem, är bara ord som de upprepar när man säger till dem att göra det.

Föräldrar tycker om att se hur deras små faller på knä i bön vid sängkanten med knäppta händer, och höra barnamunnen upprepa de ord som de har lärt dem, ord som barnen inte riktigt förstår och som inte har någon annan innebörd än att de gör och säger något som deras föräldrar tycker om.

Har vi inte alla tagit dessa ord i vår mun utan att veta eller förstå att de var en trosbekännelse? Så vi frågar oss: Varför är barn mottagliga för andligt helande?

Det är min tro att den gudomliga gnistan inom var och en av oss, vår varelse själva källa, reagerar på Skaparens gudomliga kärlek vid all healing. Barnen, ja hela människosläktet, är ande klädd i materiell kropp, och när ande kommer i samklang och förbindelse med ande, skapas genom healingmediet ett gensvar till den kärlek och medkänsla som manifesteras genom healingbehandlingen.

Ty vi skall förstå att de av oss som går helarens väg, är uppfyllda av en anda av kärlek till mänskligheten och har en överväldigande önskan att hjälpa alla som lider, och barnen, som är närmare det andliga, opåverkade som de ännu är av materialism, trosbekännelse och dogmer, svarar fint på utflödet av Skaparens gudomliga kärlek; healingkraften flödar ohämmad av tvivel och fruktan, med hjälp av det förtroende och den tillit som barn visar. Den gudomliga gnistan inom varje barn gör det möjligt för dem att ta emot utflödet av Skaparens fulländade kärlek, och så sker helande, oavsett tro och lärosatser.

(Från **The Spiritual Healer**, Burrows Lea, Shere, Guildford, Surrey, England.)

Åndsvidenskabelig Brevskole.

Astrologi. Arvesynden som sygdomsårsag. Kabbala. Pendulering. Magi. Indisk filosofi, tantra-yoga och vibrationslären. Dansk girokonto nr. 13 94 77.

URIAS BRANDT, Roskildevej 339, 2610 Rødovre, Danmark.

DEN FANTASTISKA
MICHAILOVA

En rysk kvinna, Nelija Michailova, har förbluffat vetenskapsmän med sina märkliga psykiska krafter. När hon intensivt koncentrerar sig, kan hon med sin tanke få föremål att röra sig, stanna svängningarna hos en pendel och få igång den igen, få en klocka att gå för fort eller sakta sig och göra att en kompassvisare snurrar.

Nelija har blivit filmad när hon visat sin telekinetiska kraft under sträng vetenskaplig översyn.

Det råder hos de vetenskapsmän som iakttagit henne, ingen tvekan om att det är fråga om äkta fenomen och inget bluff, men ingen har kunnat säga hur hon bär sig åt. En del har tänkt sig att hennes förmåga har samband med den statiska elektricitet som alstras i hjärnan, gravitationsfält och elektromagnetiska krafter. "Detta är inget övernaturligt", sa en vetenskapsman, "inte mysticism utan ett fysiskt och fysiologiskt faktum som kräver ytterligare studium."

I en redogörelse i Pravda förmödas det att Nelijas förmåga går tillbaka till krigstiden, då hon blev sårad.

(Källa: Psychic News, London.)

KONTAKT MED EN ANNAN VÄRLD

Ett budskap av stor vikt har givits på medial väg genom det mänskliga instrumentet "E Williams" nedtecknat i tre skrifter.

Ett sammandrag om vad budskapet vill förmedla kan kostnadsfritt översändas.

NATURFÖRLAGET
Fack 3, KALLHÄLL 1

Din personliga
BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgratan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Harry Edwards i arbete. Till höger George Burton.

HUR MAN PENDLAR

Till en pendel kan man använda vilket slags material som helst, men inte allt är lämpligt. Bäst är metaller och mineraler av diamagnetiskt material, såsom guld, silver, koppar, mässing, glas och bärnsten m.m.

Pendelns form är likgiltig. Det kan vara en ring, en kula, en liten sten o.s.v. För noggrannare undersökningar är dock en konisk pendel att föredra.

En nybörjare pendlar i regel säkare med en tyngre pendel än med en lättare. Vid serieundersökningar måste alltid samma pendel begagnas.

Tråden som pendeln upphänges i, bör vara av sådant material som ej lätt upptar och fasthåller emanation, t.ex. tagel, metalltråd eller silke. För att pendeln ej skall råka i en roterande rörelse, tvinnas två trådar om varandra.

(Pendlar kan erhållas från Firma Triana, Maria Kunze, Timansvägen 17 H, Sölvesborg. Red.)

Handens fingrar har olika polaritet. Vi avser här de inre delarna av fingrarnas yttersta led. Tummen och pekfinger har samma polaritet, positiv eller negativ, och de andra fingrarna har motsatt polaritet. Om vi håller pendeltråden mellan tummen och pekfinger eller mellan tummen och långfinger, och pendlar över ett visst föremål, så beskriver pendeln i båda fallen en viss figur. Håller vi pendeltråden mellan tummen och ringfinger, så erhåller vi motsatta pendelutslag, d.v.s. om pendeln i förra fallet har beskrivit en viss figur i högerriktning, så beskriver den nu en likadan figur i vänsterriktning.

Vid pendling skall man inte göra en slinga överst på tråden och hänga upp den på ett finger, och man skall inte ha någon ring på fingrarna.

Om vi med pendeln vill undersöka ett föremål som t.ex. hänger på en vägg eller ej är direkt åtkomligt för pendeln, så håller vi vårt vänstra pekfinger (den fria handen) framför eller på föremålet ifråga och erhåller då samma resultat som om vi pendlade direkt över föremålet. Ja, om inte pekfinger skulle nå föremålet, så tar vi i stället en käpp, helst en blankpolerad, och håller den framför den sak som skall avpendlas.

Den lediga handen bör eljest vid pendling inte vara i närheten av elektriska ledningar eller metallmas-

sor och inte heller vara för nära kroppen; bäst är att låta (vänstra) handen fritt vila på bordet eller hänga fritt nedåt.

Om vi håller pendeln stilla över ett föremål, så kan den visserligen svänga, men sker detta långsamt, så börjar handen att darra och därmed pendeln att skaka. Därför är det bäst att själv sätta pendeln i rörelse, och de riktiga utslagen kommer då till stånd. Vi märker snart att det ofta uppstår så starka svängningar att det är pendeln som reglerar och inte handen, ja, ofta kan vi inte hålla handen stilla utan måste till en viss grad följa pendelns svängningar.

Pendeln hålles några centimeter över det föremål som skall pendlas. Över föremål med kraftig strålning ger pendeln större utslag när den hålles på större avstånd. Vid undersökningar i det fria, d.v.s. av substanser i jorden, är det likgiltigt hur högt över markytan pendeln hålles.

Den lugnaste ställningen vid pendling är med ryggen mot norr-öster. Utstrålningarna från handen är i detta läge något svagare, men detta har föga eller ingen inverkan på resultatet; viktigare är att trötthet i handen ej så lätt uppstår med denna placering. Endast vid allra finaste undersökningar kan det vara lämpligt att vända ryggen mot väster.

Det föremål som skall avpendlas, bör om möjligt vara skyddat från strålning och emanation från främmande ämnen. Det bör alltså inte placeras på sådant som har benägenhet att uppsuga och kvarhålla strålning, såsom ylle eller bomullstyg, kork, linoleum, läder och framför allt inte gummiplattor eller sådana ämnen som lätt anta elektriska egenskaper, såsom glas eller hårdgummi. Bäst är en polerad skiva av trä. Lika viktigt är det att den pendlande personen och den pendlande handen inte röner påverkan från främmande föremål, såsom elektriska ledningar eller större metallmassor och magneter, samt att andra personer inte befinner sig i omedelbar närhet, ty dessa stör genom sin kroppsstrålning den erforderliga harmonin.

Ju friare luften är från emanation, desto säkrare sker en undersökning med pendeln. I skog t.ex. där anhopningar av löv och förmultnande växter förekommer, är det ofta inte

möjligt att med pendel (eller slagruta) göra säkra bestämningar.

Det skall observeras att eftersom ingen människa är fullkomligt lik den andra, blir pendelns utslag över ett bestämt föremål mer eller mindre olika för olika pendlare. Den uppfattningen att över varje föremål en viss bestämd figur uppkommer, är fullkomligt felaktig. Varje pendlare har i princip sina egna pendeltecken för skilda ämnen o.s.v.

Olika pendeltecken som förekommer är cirkel och ellips från vänster till höger och från höger till vänster, svängning fram och tillbaka samt kombinationer av dessa rörelser. Över ämnen som är sammansatta av olika kemiska element, beskriver pendeln i bestämd följd tecknet för varje element. Över t.ex. kopparkis, som består av koppar, järn och svavelkis, beskriver pendeln först figuren för koppar, därefter den för järn och sist den för svavelkis. Om vi t. ex. lägger mynt över varandra, först ett guldmynt, därefter ett av silver och överst ett av koppar, så ger pendeln först sitt tecken för koppar, därefter det för silver och sist tecknet för guld.

Om vi pendlar över en svag magnet, t.ex. över den positiva polen, så beskriver pendeln ett visst antal högercirkel och inte mer. Pendeln hänger därefter stilla; vi kan skaka den hur mycket som helst, flera cirkel uppstår inte, pendeln har gjort sitt omutliga tecken. Om vi pendlar över en starkare magnet, över dess positiva pol, så beskriver pendeln flera högercirkel än över den svagare magneten, och ju starkare magneten är, desto flera cirkel beskriver pendeln. Detsamma gäller för alla ämnen.

Anlag för pendling och slagruteletande är inte sällsynta, tvärtom de är ganska vanliga. Mest tycks pendel- och slagruteförmåga finnas hos friska och sunda människor, inte så ofta hos s.k. nervösa. Professor Walter vid universitetet i Halle provade under en följd av år slagruteförmågan hos sina studerande och fann att ungefär 15 % hade förmågan. Abbot Amoretti i Milano fann bland 1000 personer 200 som ägde slagruteförmåga, alltså var femte person.

Känslighet och förmåga i detta fall är mycket tänjbara begrepp. Det vill verkligen inte mycket till för

(Forts. på sid. 14)

PAUL TWITCHELL TILL SVERIGE

Sri Paul Twitchell, ledande auktoritet i läran om **Eckankar**, kommer till Stockholm den 15 juni i år. Förra året besökte han på sin föredragsturné Köpenhamn, London, Edinburgh, Amsterdam, Berlin, Zürich, Bonn och Paris. I år kommer han under tre dagar att hålla seminar i Stockholm. Han besöker även Helsingfors innan han åter reser till Västtyskland och England samt även besöker nya länder, bl.a. Italien och Irland.

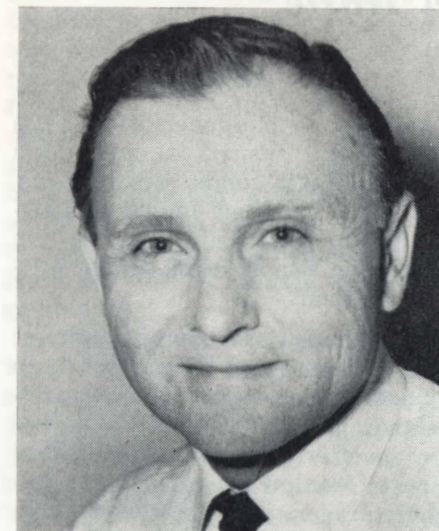
Eckankar är den uråldriga kunskapen om själens möjlighet att genom fri vilja lämna kroppen för färder på de högre utvecklingsplanen. Paul Twitchell lämnar själv följande definition på Eckankar och Eck.

"Eckankar: Den urgamla kunskapen om själens färder.

Det är projektion av det inre medvetandet, vilket färdas genom lägre tillstånd upp mot andliga tillstånd, där subjektet känner, att det äger medvetande om den andliga erfarenheten av — att vara. Det åstadkommes genom en serie av andliga övningar kända endast av denna kunskaps efterföljare.

Eck: Kunskapen om total medvetenhet.

Det växer fram ur erfarenheter av själens färder och leder ge-

Paul Twitchell

nom andliga övningar av Eckankar till ett tillstånd av total medvetenhet, och detta sker genom subjektets egen vilja. Eckankar är motsvarat endast av förändringar i det inre medvetandet inom områden av tid och rum. Eck är förbundet med områden, vilka ligger bortom tid och rum, sådana områden, där allt är allvetande, allestädes närvarande och allsmäktigt. Härav totalt medvetande. All religion, alla filosofier

och heliga läror är förgreningar av Eckankar."

Enligt Paul Twitchell är Eckankar den naturliga vägen till Gud. Det är icke en filosofi, ett ockult system, en religion eller en metafysisk teori, förklarar han. Det är endast en väg till Gud. De flesta människor kan lära sig att gå ut ur sin kropp, ty det är lika naturligt som att äta och sova. Han har undervisat mängder av människor att göra detta under deras egen kontroll och många har även lyckats.

Han berättar att han studerat under Sudar Singh i Alahabad i Indien, vilken var mycket framstående i detta ämne. Senare blev han lärjunge till Rebazar Tarzs, den store tibetanske laman, som undervisar i Eckankar. Denne yogi behärskar Eckankar fullständigt och det sägs, att han kan befinna sig på två ställen samtidigt oberoende av avståndet.

Paul Twitchell är den ende västerlänning som undervisar i Eckankar och Eck, och han anser det som sitt livs mission.

Ev. förfrågningar ang. Paul Twitchells seminar i Stockholm, den 15—17 juni kan göras till tidningens redaktion. Se vidare annons nedan.

B. & K. Ylinen.

Cellaktivatorn-Elektronbadet MWO-healinginstrumentet

omtalat i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: **S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.**

Ref. och behandling:

Salong WALLENSTJERNA, Artillerig. 83, tel. 61 30 26.

Andevetenskaplig kontaktklubb

Box 5 — STRIB — DANMARK

önskar kontakta andligt sökande damer och herrar i alla åldrar över hela Skandinavien för bildande av en brevkrets.

Skriv efter upplysningar!

Paul Twitchells Eckankar seminar

hålls i Carlton hotell, Stockholm.

3 föredrag: lördagen den 15 juni kl. 20.00, söndagen den 16 juni kl. 14.00 och 20.00.

Avgift frivillig.

Privata konsultationer efter tidsbeställning.

Avgift kr. 25: —.

HANDSTILSTYDNING

Gustaf Lundgren:

HANDSTIL OCH KARAKTÄR

Ett välkänt arbete, nu utgivet i en fjärde, omarbetad upplaga. Författaren är mycket kunnig och boken helt igenom högtintressant. Pris häftad 21: 50.

Hermann Seichter:

PRAKTISK GRAFOLOGI

Denna bok, som utkom 1965, är en utmärkt efterföljare till "Handstil och karaktär." Pris häftad 32: 50.

Rekvirera från

SÖKARENS BOKHANDEL - postorder Box 3063, 103 61 Stockholm 3.

DET FÖRHÄXADE SLOTTET

Av William Haste

(Forts. fr. föreg. nr)

Det blev en kuslig natt i det gamla slottet, och blott den som har upplevt något liknande, kan förstå att berättelser från alla tider om spökerier inte behöver ha sin grund i överhettade hjärnors fantasi. Dessutom var rummet iskallt, och den röklukt som kom från den overk samma kaminen och ständigt hängde i luften, gjorde väl sitt till att man inte så lätt glömde verkligheten.

Fru Schneider sov i ett rum i våningen ovanför tillsammans med vänninnan fru Petersen, och till min förvåning hörde jag henne banka på dörren och ropa på mig redan vid sjutiden på morgonen.

— Kallade Ni på mig i natt? frågade hon utanför dörren.

— Nej, svarade jag förbluffad. Varför frågar Ni det?

— Jag vaknade i natt av kraftiga slag på min dörr, och utanför hörde jag tydligt en röst som jag absolut trodde var Er.

— Hörde fru Petersen den också?

— Nej, hon sov.

— Och vad skulle jag ha sagt?

— Att jag ögonblickligen skulle stiga upp och gå ned i källaren. Jag tände ljuset men kunde inte stiga upp. Det var som om en osynlig hand hindrade mig.

På kvällen fick vi en förklaring på detta gyckelspel, som kunde ha fått allvarliga följder.

Fru Schneider hade för övrigt den natten sett en del händelser ur slottets förflutna, och riktigheten av detta fick vi bekräftelse på genom transtal senare under dagen. Bl. a. såg hon en värdig borgfru i sin tids dräkt komma promenerande genom parken. En ung man, som tycktes svärma för henne — det visade sig vara den förut nämnde Gustaf — gick fram till henne för att räcka henne en bukett nyplockade blommor, men hon blev så rasande över hans tilltagsenhet att hon lät gemålen — Bengt Algotsson Grip — kasta honom i fängelse och hudflå honom tills det inte längre fanns kött på hans kropp. Detta straff har uppenbarligen blivit flitigt använt i slottets fångkällare, och såväl fru Schneider som hennes väninna fru

Petersen såg vid ett förnyat besök i källaren på morgonen ånyo dessa skräckscener utspela sig under de i taket anbragta solida järnkrokarna, i vilka de olyckliga fångarna hängdes upp. I ett av rummen satt inte mindre än åtta av dessa krokar fortfarande kvar.

De gångna tidernas händelser trädde fram efter hand, och dessa fick stöd av ett automatskrivet meddelande genom fru X klockan 15.30 samma eftermiddag uppe i matsalen, direkt föranlett av en lång rad nyfikna frågor och hypoteser, som framställdes av de närvarande.

I det automatskrivna stod följande att läsa:

"Bengt Algotsson Grip var herreman här på slottet. Han begärde en grannhövdings dotter, och då han inte kunde få henne, bortförde han henne till slottet. Senare lät han den olyckliga kvinnan dö en fruktansvärd död i fångkällaren." Med adress till fru Schneider: "Det var henne Ni såg i en syn i går afton."

Efter detta kunde vi tills vidare räkna ut att på denna plats i varje fall tre personers öden måste ha varit knutna till varandra: August (Bengt Algotsson Grip) och "grannhövdings dotter" som fick en så olycklig död, samt den ormlika skepnaden, Gustaf, som medierna hade sett i källaren föregående afton.

När klockan var bortemot 20.00 gick fru Schneider i trans, medan vi alla satt och samtalade med varandra. En sådan trans sker i två steg: Först slocknar blicken och mediet blir medvetslöst, därefter går det ett ryck genom mediets kropp, som faller ihop som om den var livlös, och några få sekunder senare följer ett nytt ryck. Man upplever nu att en helt främmande intelligens tar kroppen i besittning.

Med djup och värdig stämma anmälde sig den främmande på en märklig svensk dialekt och lät oss förstå, att vi hade med en mycket förnäm person att göra. Han sträckte upp sig i den högkarmade stolen och förklarade att han endast ville tala med en av oss och förbrädde oss att vi inte visste hur det passade sig att ta emot en adelsman. Det var Bengt Algotsson Grip.

En tecknares försök att återge Bengt Algotsson Grips utseende, så som detta beskrevs av klärvoajanterna.

Den värdiga borgfrun som sades vara en tidigare inkarnation av slottets nuvarande ägarinna.

Samtalet utspann sig huvudsakligen mellan Bengt, som begagnade sig av mediets talorgan, och slottets nuvarande ägarinna fru F. Det blev ganska snart klart att hon hade varit knuten till denne man i en tidigare tillvaro, möjligen varit hans hustru eller en av hustrurna. Den gången hette hon Karoline efter vad Bengt omtalade, och hon måste vara identisk med den kvinna som hade avvisat Gustafs blommor.

Bengt Algotsson Grip talade länge om de ogärningar som i flera hundra år hade bundit honom till stället (— längden på den tid som gått, tycktes han dock inte medveten om i sin nuvarande luftiga tillvaroform) och han skildrade sina samvetskval vid åsynen av den man som han kallade Gustaf och som han hade låtit hudflå till döds på Karolines befallning. Till sist gav han en mycket målande skildring av den fejd han hade tagit del i då släktingarna till "grannhövdings dotter" kom för att hämnas hennes död och gjorde slut på hans eget liv.

— Vindbryggan drogs upp, då männen stormade fram mot slottet,

sa Bengt med synbar rörelse, och jag anlade eld för att slottet inte skulle falla i deras händer. Jag gömde en kista med värdefulla mynt och en del guld ute i parken, men jag är i dag inte säker på platsen. Jag vet bara att det var i slottets sydliga ände.

Jag frågade honom vilken glädje Gustaf kunde ha av att uppge fel plats för skattgömmen, och han omtalade då att denna person, som ännu levde med hämndlystna mörka tankar, var husets egentliga fridstörare. Bengt hade själv om natten iakttagit honom, då han utanför mediets dörr hade talat med tillgjord röst. "Och om hon, som jag nu talar genom, hade följt honom, lytt hans kallelse, skulle hon i mörkret ha knuffats ned för den branta spiraltrappan, och hon hade inte suttit här nu."

Då jag utfrågade honom om det gåtfulla uppdykandet av namnet August, förklarade han att ett (alltid levande) väsen i sin andliga tillvaroform kan ikläda sig den form han önskar för att bli igenkänd av dem som han vill visa sig för — vid detta tillfälle som Bengt Algotsson Grip till Rönneholm.

Det ryckte kraftigt i mediet, ett tecken på att den som uppgetts vara Bengt, var försvunnen. Mediets kropp sjönk ihop, men strax gick ett nytt ryck genom den, och nu kom fridstöraren själv med alla tecken på ingrodd hämdtörst. Mediets ansikte förvandlades till oigenkännlighet, och han satt en lång stund i demonstrativ tystnad. Då vi till slut lyckades få igång ett slags samtal, började vi, genom hans korta, framstammande meningar att kunna förstå orsaken till hans känslor. De olyckor som det under åren hade lyckats honom att iscensätta, förklara han som ett obetingligt begär till hämnd. Han hade alldeles riktigt kallats Gustaf, och i sin egenskap av hövitsman under Bengt Algotsson Grip hade han på sin herres order måst dräpa hundratals undersåtar och fångar. "Jag måste sticka glödande järn i deras ögon, jag måste hålla kokande bly i deras hals, och på henne, kvinnan som ni såg, måste jag bränna hjärtat ur kroppen. Till sist gav Bengt mig själv samma död, uppeggad av Karoline. Det är henne ni här ser framför er, henne jag hatar. Hon avvisade mina blommor ute i parken och sörjde för min plågsamma död. Så gavs jag makt av mörkrets makter att låta en förbannelse vila över detta ställe och störa hennes frid, och även friden

för dem som skulle få lust att bli Bengt Algotsson Grips efterföljare på slottet."

De spridda berättelserna från förr kunde naturligtvis inte på några få timmar ge en samlad bild av vad som hade skett i de tider som gått, men Gustaf avslöjade i alla fall för fru F. att det var han som för hennes inre blick hade framtrullat visionen av slottet den dag då hon åkte i hästskjutsen. Återberättandet av denna episod verkade rätt övertygande, eftersom fru Schneider inte hade hört fru F. omtala den föregående dag.

— Ja, jag var helt på det klara med att du ville tänka över köpet, sa han, i det han i mediets kropp (och med ständigt slutna ögon) vände sig mot fru F. — men det var jag som satte mina tankar i ditt huvud och fick dig till att snabbt besluta om köpet. Vi kan i vårt tillstånd sätta både goda och dåliga tankar i folk, och, inte sant, du kände med samma då du såg stället, att du hade varit här förut?

Fru F. omtalade för oss senare på aftonen, att hon den gången hade sagt till sina släktingar att hon ville tänka över saken, men det blev inget tillfälle till det. Och så var olyckan över henne.

Seansen slutade i och för sig rätt så harmoniskt. Den förhårdade Gustaf töade så småningom upp och berättade hur han nu såg sig omgiven av ett ljussken och kände sig bäras bort från sin förnedrande jordbundenhet, och fru F. som godtog hans påstående om att hon hade varit Karoline i en tidigare tillvaro, gav honom sin förlåtelse med på vägen.

— Din förlåtelse skall hjälpa mig vidare fram, sa han, innan han lämnade mediets kropp. Fru Schneider sjönk ihop, ännu ett ryck gick genom hennes kropp, och nu öppnades ögonen långsamt, först helt vita, varefter pupillerna kom till synes. Mediet hade kommit tillbaka till medvetande men hade som alltid ingen aning om vad som hade sagts genom henne.

Ännu en natt stannade vi på Rönneholm.

Fram emot morgonen hördes ett brak som om en tung dörr smälldes upp. Utöver detta ljud hörde jag ingenting, men fru Schneiders väninna omtalade vid morgonmåltiden att hon hade hört en röst som sa: "Bed för de arma själarna!" Och i samma stund hade hon sett en rad gestalter dra ut från slottet.

Detta kunde naturligtvis vara inbillning efter alla de märkliga upp-

levelserna föregående dag, men det egendomliga var att dörren till det som en gång varit fångkällare, hade slagits upp. Ingen hade öppnat den, påstod personalen och fru F., som talade om att inte ens "flera starka karlar" med samlade krafter hade kunnat få upp den dörren det senaste året. Händelserna var möjligen en tillfällighet, men jag tror att i varje fall fru F. tog det som ett yttre tecken på att de krafter som hade plågat henne, nu var borta.

Detta antagande synes ha fått bekräftelse någon tid därefter, då jag mottog ett brev från fru F., där hon skrev:

"Här har det inte hänt något särskilt. I huset verkar allt lugnt, och jag hoppas innerligt att detta tillstånd skall bestå."

Detta var det sista som jag hörde från den hemsökta ägarinnan till Rönneholm. Senare fick jag av en tillfällighet veta att hon hade sålt stället och att det blivit allmänt vårdhem för 110 sinnessjuka, men man har inte hört någon på slottet efter hennes tid berätta om något spökeri.

Det är klart att man som en vanlig dödlig, om än förtrogen med "tekniken" vid de skildrade seanserna, undrar vad alltsammans egentligen var för något. Var det ett skickligt iscensatt skådespel av mediet eller medierna? Huvudpersonen under transen var fru Anna Schneider, då anställd som kallskänka på en restaurang i Köpenhamn. Hon visste inte, lika litet som det övriga sällskapet, från början resans mål, och lika litet kände hon till Sveriges medeltidshistoria. Ingen av oss hade någonsin varit på denna plats förut eller hört något talas om den. Och namnet Bengt Algotsson Grip var alldeles ovanligt. Inte heller folket på platsen, som jag frågade, kände till detta namn.

Händelserna föll så småningom i glömska, till dess jag under mitt ofrivilliga uppehåll i Stockholm under ockupationen kom att tänka på dem och försökte få fastslaget om namnet Bengt Algotsson Grip kunde påträffas i den svenska litteraturen om medeltiden eller någon annanstans. Men min efterforskning på Kungl. Biblioteket i Stockholm var förgäves.

På biblioteket fanns emellertid anställd en historiker, dr Uno Willers, sedermera riksbibliotekarie, vilken hade varit mig behjälplig vid undersökningen. Jag bad honom till slut hjälpa mig vidare med arbetet, sedan han hade förklarat att han inte

mindest att han någonsin stött på namnet Bengt Algotsson Grip. Var denna person ett fantasifoster?

Efter någon tid kom emellertid dr Willers en dag och sa glad:

— Jag har funnit honom! Bengt Algotsson Grip var hertig av Skåne och södra Halland, och han hade många fiender.

Dr. Willers gav mig en avskrift av de upplysningar han fått fram, och den löd så:

”Bengt Algotsson Grip (död 1369) var en av de mest framstående stormännen under Magnus Erikssons regeringstid. Om hans släktförhållanden har man länge svävat i ovisshet, men man har på senare tid kunnat få fram de viktigaste fakta rörande hans person. I motsats till vad som tidigare har påståtts, tillhörde han utan tvivel en av landets förnämsta släkter. Genom sin farmor härstamade han från den sverkerska kungaslåkten. Han försköt sin hustru och drog på sig familjens vrede. Bengt Algotsson Grip följde Magnus Eriksson som väpnare på dennes ryska fälttåg. Han blev riddare och medlem av rådet. 1353 upphöjdes han till hertig av södra Halland och Skåne. Det framfördes skarpa anklagelser mot honom av hansestädernas köpmän i Skåne. Adeln såg en fara i honom på grund av den makt han hade. Missnöjet med honom ledde till öppet uppror år 1356, vilket leddes av Erik, Magnus son. Bengt Algotsson Grip flydde till Danmark, och hans land delades mellan Erik och Magnus. Efter några år lämnade han Danmark och återvände till Skåne men blev mördad av svenskarna på Rönneholms slott.”

I denna historiska upplysning ser man alltså både Bengts namn och slottets namn bekräftade.

Man kan inte rimligen uppställa den teorin att namnet kan ha varit bekant eller blott flyktigt läst av en enkel dansk kvinna som slutat skolan som halvvuxen flicka, ej heller att det kan ha varit bekant för någon annan i vårt lilla sällskap från Danmark, när inte ens en svensk specialist på den tidens historia kände till det.

Händelsen är gåtfull, oförklarlig. Men som jag ser det bidrar den till att påminna oss om att det finns obekanta ting om vilka vi inte borde fälla någon dom utifrån det fragmentariska vetande som vi har om tillvarons hela mysterium.

Anm. Redaktör William Haste, som tidigare var medarbetare i **Berlingske Tiden** de i Köpenhamn, har i många år varit intresserad av parapsykologi och är medlem i ”Selskabet for psykisk forskning”.

Artikeln är översatt från danskan, inklusive citat från dr Willers och andra svenska personer.

William Haste

HAN SÅG PÅ HENNE...

Den store De Toqueville drog sig aldrig för att erkänna hur mycket hans hustru betydde i hans liv. I ett brev till en god vän skrev han:

”Jag kan inte beskriva för dig vilken lycka jag fått erfara i mitt liv genom gemenskapen med en kvinna i vars själ allt vad som är gott i min egen naturligt reflekteras, ja förstärkes. När jag säger eller gör något som för mig synes vara rätt, läser jag genast i hennes ansikte ett uttryck för stolt tillfredsställelse, som verkar höjande på mig. Men när så min självkänsla är på väg att slå över, ser jag genast ett moln dra förbi hennes blick. Fastän jag har stort inflytande över henne, måste jag erkänna att jag bävar för hennes omdöme. Och så länge jag älskar henne såsom jag gör, är jag säker om att jag aldrig skall tillåta mig att dragas in i något lågt.”

EN FÖRFATTARES HUSTRU

John Stuart Mill, en av Englands största och ädlaste författargestalter, hade i hustrun sin bästa hjälp och inspiration i arbetet. Om hur långt den hjälpen verkliga sträckte sig, får eftervärlden ett begrepp i hans dedikation till henne av verket ”Om friheten”:

”Till det älskade minnet av henne som var inspirationen och delvis författaren till allt det bästa i mitt författarskap — till vännen och hustrun, vars höga tanke om sanning och rätt var min starkaste belöning. Liksom allt vad jag skrivit under många år, tillhör detta verk henne lika mycket som mig. Men verket i den form det nu föreligger, har tyvärr i alltför otillräcklig grad haft den oskattbara förmånen av hennes översyn. — Vore jag blott i stånd att för världen uttrycka hälften av de tankar och ädla känslor som jordades med henne, så skulle jag vara mänskligheten till större gagn än med någonting jag kan skriva utan hjälp och utan inspiration av hennes underbara visdom.”

De rikaste ord i världen är: min trolövade, min hustru, mitt barn, far, mor. Utan dessa ord är världen blott en bordell, människorna endast djur.

R. Ingersoll

POLTERGEISTFENOMEN SOM UTTRYCK FÖR EN DJUPARE BINDNING MELLAN LÄKARE OCH PATIENT

Detta hände mig förra natten och är av ett sådant allmänt intresse att andra intresserade av parapsykologiska fenomen skulle kunna ha glädje av det och ev. komma med kritiska och förklarande kommentarer.

Till yrket är jag psykiater och har under min behandling en ung kvinna i 20-åren. Hon lider av en manisk-depressiv sjukdom av ganska allvarliga dimensioner och har tidigare vid något tillfälle haft förvirringstillstånd. Jag har dock själv ej sett henne i ett dylikt, och det var år sedan hon hade ett sist. På den medicin jag satt in, har hon klarat sitt arbete mycket bra sista året och hon var under den ifrågavarande natten ej alls aktuell för mig som något problematiskt fall. Hon befann sig i utlandet och det var över en månad sedan jag såg henne sist. Vi hade för några månader sedan en del psykologiska samtal som betytt mycket för henne, hon måste ha uppfattat att jag förstätt hennes problematik och som jag förstår, funnit en trygghet i detta och en visshet om att jag kan bistå henne i besvärliga situationer genom min insikt. Här är det alltså ej så mycket fråga om min reella insikt som den roll jag spelar i hennes fantasi — medvetet eller omedvetet — känslomässigt.

Jag ligger ensam i huset. Familjen i övrigt är på annan ort, och jag har varit ensam i en vecka. Huset är nytt, men utan knakande läten eller andra ljud som kan misstolkas som något övernaturligt av en överspänd fantasi. Fönstret lite på glänt, men ingen trafik utanför som kan ge störningar på natten. Helt plötsligt far jag upp i min sömn som vid kl 2 på natten är som djupast. Jag upplevde faktiskt slutet av uppvaknandet och förstod att jag sovigt djupt. Det som väckte mig var att lådan till nattduksbordet, som var alldeles vid mitt högra öra, gled ut och sköts igen ganska ljudligt. Så här i efterhand kan jag föreställa mig att lådan förts fram och tillbaka flera gånger för att få mig väckt och i det ögonblicket jag vaknat var lådan inne och dess rörelse stannade. Skymning rådde i rummet, jag titade på bordet men inget hade fallit ned på golvet, vilket skulle kunnat ge upphov till ett ljud. Då tog jag och rörde vid lådan några gånger och hörde utan tvivel att det faktiskt var detsamma ljud som väckt mig. Alltså fortfarande ensam i huset och detta fenomen. Tanken på att en inbrottstjuv gick omkring i huset dök upp och jag hade svårt att göra mig fri från den resten av natten och detta störde naturligtvis min sömn. Jag hade ingen lust att gå upp och utsätta mig för obehagligheter. (Pengarna var på banken!)

Då jag är någorlunda förtrogen med den parapsykologiska litteraturen, kom min tanke in på att det kunde röra sig om ett varsel i poltergeistgestalt. Fenomenet föreföll mig helt äkta, och jag var faktiskt tvungen att acceptera det och spekulera vidare på dess innebörd. Därför väntade jag mig något särdeles extra påföljande dag, som upplevelsen med lådan varslat om.

Utan förvarning ringer så fadern till den unga kvinnan, som jag nämnt tidigare,

klockan 7 på morgonen och börjar med dessa ord: ”Något förfärligt har hänt.” Det var faktiskt vad jag väntat mig. Jag var så beredd på det att jag som svar på detta sade att det hände klockan 2 i natt. Det visade sig att den unga kvinnan fått ett nervöst sammanbrott och var psykotisk. Hon var mycket ledsen över en förflyttning från en arbetsplats där hon känt sig som hemma och fått en förankring. Nu var hon uppsagd där och skulle hem igen, något som hon tydligen fasade över ty relationen till föräldrarna var ej den bästa. Hon betedde sig psykotiskt, mat- och medicinvägrade och hade hållit hela huset vaket hela natten, och alla var för-
tvivlade. Hon befann sig 50 mil från min bostad. Hela förmiddagen hade jag så att göra med detta fall. Flera telefonsamtal med fadern och även samtal med läkare i den stad i vars närhet kvinnan uppehöll sig. Detta i en atmosfär av nervositet och ängslan, ty kvinnan kunde ju skada sig och hon kunde ej omhändertagas adekvat på orten, varför fadern fick relativt omgående åka den långa vägen ner för att hämta henne. Det hela var mycket obehagligt för alla parter.

Varsel, förningar och varningar är ju av allt att döma rätt vanliga fenomen som dock genom sin särart är svåra att reproducera i laboriemiljö och därför kanske lite svåra att bevisa i vedertagen mening. Dock är de så vanliga att professor Rhines fru Louisa Rhine under lång tid samlat ett mycket stort material av dessa och gör statistiska studier på det. Den massiva förekomsten av dessa fenomen talar för dess äkthet och i mitt fall försöker jag andra naturliga förklaringar men kan ej finna några. Ljudet var så starkt att jag väcktes abrupt, och ljudet kom distinkt från bordet, och det reproducerades exakt när jag öppnade lådan själv. Om man nu skall acceptera upplevelsen, så blir nästa punkt den att impulsen måste emanera från kvinnan och upptagits av mig. Troligast var även impulsen riktad mot mig. Den moderna parapsykologiska forskningen är mycket inne på att den bästa telepatiska kontakten sker via det undermedvetna som just i hypnos eller sömn är aktivast, d. v. s. några medvetna hämningar förlamar ej dess aktivitet utan impulser kan registreras där för att sedan bryta igenom till det vanliga medvetandet. Jag vill i detta sammanhang blott referera till de otaliga telepatistudier som nu göres under sömn i laboriemiljö med modern utrustning. Resultaten här lär vara häpnadsväckande. Så är frågan den hur det kan komma sig att en patient kan få lov att interfrera med sin läkares liv på ett sådant sätt. Är han ej skyddad från patientens impulser? Dessa impulser kan ju vara av obehaglig art, ej blott hjälpsökande som i detta fall? Vid vilken överföringssituation kan en sådan telepatisk brygga ske? Hur mycket skall en terapeut vara inställd på i sin patientrelation? Innebär en sådan här upplevelse att man måste ta hänsyn till den ockulta åskådningen och t. o. m. lära sig arbeta med ockulta medel för att stödja sin patient? Hur stark och esoteriskt medveten skall en terapeut vara för att kunna hantera dylika upplevelser som ju tydligen kan uppkomma?

Ja, liknande frågor kan man ställa sig efter detta. Det väsentliga tycker jag är, efter det man måst acceptera fenomenets äkthet, att man går in på dess konsekvenser. Detta gör ej den parapsykologiska forskningen, men det är nödvändigt i det levande livet. Där står vi ensamma och utlämnade med upplevelser som kan chockera oss i botten av vårt väsen. Som väl är händer de sällan men ändå ofta att man bör försöka orientera sig till en vidgad syn på människan och världen.

B. J.

För dem som vill göra sitt liv till ett mästerverk, för dem som söker hjälp ur det triviala, vardagstrista eller på andlig väg bot mot sjukdomar och motgångar m. m. finns det några böcker, som kan vara värdefulla:

Norman Vincent Peale:

VAR POSITIV — LEV LYCKLIG.

Pris häftad 12: —.

HUR MAN GÖR LIVET RIKT.

Pris häftad 12: —.

Pastor Peales böcker går ut i miljonupplagor i Amerika. De har gett många människor förnyad livskraft, glädje och entusiasm.

Florence Scovel Shinn:

HUR MAN VINNER LIVETS SPEL

En bok om hur man lyckas med sitt liv. Fascinerande. Inspirerande. Utgiven på Agne Windmarks Reformförlaget, översatt av dr. Signe Danielsson. Pris 7: 50.

Ernest Dimnet:

KONSTEN ATT TANKA

”Jag har inte läst någon bättre, rikare, vidsyntare bok i detta svåra och viktiga ämne”, skriver fil. dr. Alf Ahlberg, som gjort översättningen. Populärt skriven, stimulerande. Pris 7: — (pocketbok).

Rebecca Beard:

ANDLIG TERAPI

Doktor Beard visar hur **djup gudstro** i förening med **bön** och **förbön** skapar inre harmoni och botar olika sjukdomar. Pris 12: 50.

Från **SÖKARENS BOKHANDEL**

Box 3063, 103 61 Stockholm 3.

VAR DET SA?

Levde vi ej som starkast då gisslet slog:
Stod vi ej himlen närmast då hjärtat dog
Nådde vi ej ett bortom
Hörde vi ej ett brus
från andra och renare världar
— Skönjde vi ej ett ljus?

Wera Grip-Hamilton

A FORISMER OCH SENTENSER

Sverre Holmsen:

LEVANDE VISDOM

Koncentrerade visdomsord från skilda tider och länder, ofta vackra, ofta själsstärkande. Ett utmärkt urval. Läs, meditera och gläds! Pris 9: 50.

Herman Stolpe:

JAPANSKA ORDSPRÅK OCH VISDOMSORD. Pris 14: —.

ARABISKA ORDSPRÅK OCH VISDOMSORD. Pris 14: —.

TURKISK LIVSVISDOM. Pris 9: 50.

Levnadsregler och tänkespråk ur litteratur och folkmun. Ofta roliga, ofta djupsinniga.

SÖKARENS BOKHANDEL

Box 3063, 103 61 Stockholm 3.

MIRAKLET I FATIMA

En inblick i den katolska kyrkans värld

Av Aage Slomann

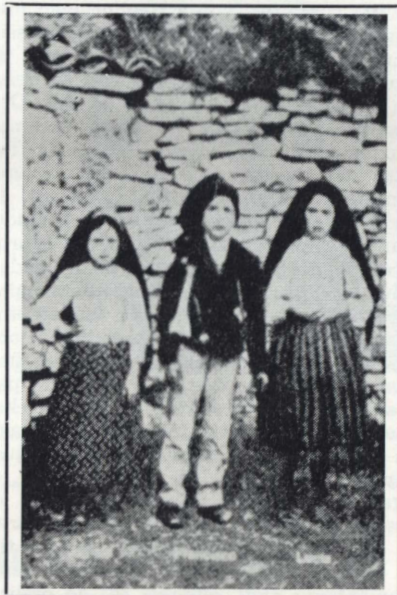
Den 13 maj 1917 var söndagen före Kristi himmelsfärdsdag. 10-åriga Lucia dos Santos, hennes 9-åriga kusin Francisco Marto och dennes två år yngre syster Jacinta hade varit i högmässan i Fatima, en by några få kilometer från Aljustrel, ett litet samhälle, där de två familjerna bodde. På vägen passerade de en dalsänka, Cova da Iria, där de ofta hade familjernas fårflocker på bete. Här stannade de för att leka, då de plötsligt såg ett ljussken, som en blix, fastän solen lyste klart. Lucia sa att det var bäst att de gick hem, då det kanske skulle bli oväder. Just som de hade gett sig iväg, bländades de av ett nytt ljussken, starkare än det första, och då de ofrivilligt såg uppåt, fick de syn på en ung kvinna, klädd i vitt, som "stod" på en liten stenek c:a en och en halv meter ovan marken. Hon sa till barnen att inte vara rädda, och på Lucias fråga svarade hon att hon kom från himlen och ville att de skulle komma tillbaka den 13 varje månad vid samma tid. I oktober skulle hon tala om för dem vem hon var och vad hon ville dem. Hon bad dem vara redo att för Gud göra varje offer för att sona de många synder, som kränkt den himmelske konungen. De skulle snart få lida mycket, men Guds nåd skulle alltid styrka och trösta dem. De skulle bedja rosenkransen varje dag för att det skulle bli fred. — Barnen föll ned på knä, medan den unga kvinnan steg upp mot himlen och svävade bort mot öster.

Alla tre barnen hade sett synen, men medan Jacinta hade hört samtalet mellan Lucia och kvinnan, hade Francisco endast hört vad Lucia sagt.

Eftersom barnen var rädda för att få bannor av sina föräldrar, om de berättade om upplevelsen, kom de överens om att inte nämna den för någon. Emellertid kunde inte Jacinta hålla tand för tunga utan berättade för sin mor att de hade sett Guds moder i Cova da Iria. Som väntat skällde modern ut henne, och följande dag omtalade hon för Lucias mor vad Jacinta hade sagt. Så måste då Lucia bekänna, och fastän hen-

nes berättelse stämde överens med kusinens, trodde inte fru Santos på historien. Snart var saken känd av alla i Aljustrel och Fatima, men ingen trodde på barnen, och många gjorde narr av dem eller kallade dem små svindlare.

Den 13 juni var det fest för Sankt Antonius, men de tre barnen föredrog att gå till Cova da Iria. En skara på c:a 50 nyfikna följde dem, och en av dessa omtalade efteråt att ingen annan än barnen hade sett synen eller ljusskenet som föregick den; inte heller hade de hört vad "jungfru Maria" hade sagt till Lucia. Enligt vad denna senare berättade hade hon åter uppmanat barnen att komma tillbaka den 13 varje månad.

De tre barnen: Jacinta, Francisco, Lucia.

Hon anförtrodde dem en hemlighet och sa till Lucia att hon snart skulle komma och hämta Francisco, och Jacinta, medan Lucia själv skulle stanna länge härnere.

Nu gick meddelande om uppenbarelserna ut över hela Fatimas omnejd, men de flesta var skeptiska, och kyrkoherden var övertygad om att hela historien var ett påhitt.

Den 13 juli begav sig barnen åter till Cova da Iria, denna gång följda av hundratals nyfikna. Jungfru Maria visade sig åter för barnen,

men ingen annan såg henne. Hon uppmanade dem att återkomma den 13 augusti; de skulle bedja rosenkransen dagligen för att det skulle bli fred på jorden. I oktober skulle hon utföra ett under för att alla skulle kunna tro. Senare berättade Lucia att hon och de andra barnen, innan jungfru Maria svävade bort, hade haft en vision av demoner och förtappade själar som pinades i ett eldhav. Jungfru Maria hade sagt: "Ni har sett helvetet, som de arma syndarna kommer till... Om man gör som jag säger, skall många själar bli frälsta... Kriget är snart slut. Men om man inte slutar att kränka Gud, skall ett nytt och värre krig börja..." Lucia och Jacinta fick inte tala om dessa förutsägelser eller om synen av helvetet för andra än Francisco. Ännu en hemlighet betroddes Lucia, men denna har ännu inte röjts.

Det uppseende som barnens upplevelse väckte, ledde till att distriktets mycket antikyrklige häradshövding, Arturo Santos, ingrep. Den 11 augusti kallade han barnen och deras föräldrar till ett möte på Vila Nova de Ouréms rådhus, där han residerade. Lucia och hennes far inställde sig tillsammans med farbrodern, vilken emellertid inte hade tagit sina barn med sig. Häradshövdingen försökte få Lucia att röja "hemligheterna", men detta lyckades inte, trots att han hotade att döda henne.

Den 13 augusti infann sig Arturo Santos hos familjen Martos och föreslog att han skulle köra barnen till Cova da Iria, eftersom han gärna själv ville se miraklet. Trots protester fick han med sig de tre barnen i sin vagn och körde dem nu till kyrkoherden i Fatima, som varnade dem för att sprida ut sina lögnhistorier. Häradshövdingen lockade dem åter upp i vagnen i det han låtsades att han skulle köra dem till Cova da Iria, men i stället tog han vägen till Ourém, där han spärrade in dem. Följande dag försökte han åter få dem att röja "hemligheterna", men allt var förgäves trots de värsta hotelser, och sent omsider,

den 15 augusti, tog han barnen tillbaka till prästgården i Fatima.

Den 13 augusti hade tusentals människor strömmat till Cova da Iria på förmiddagen. Då det ryktades att barnen hade förts bort av häradshövdingen, blev det stor uppståndelse, men man fick annat att tänka på. Det berättas att man vid middagstiden hade sett en blix och hört ett dunder, varefter ett moln hade bildats omkring steneken. Efter c:a 10 minuter steg molnet till väders och försvann. Vittnen påstod att molnen på himlen hade strålat i alla regnbågens färger och trädens blad såg ut som blommor.

Den 19 augusti visade sig jungfru Maria för barnen. På Lucias fråga vad de skulle göra med de gåvor som fromma pilgrimer hade lämnat vid steneken, svarade hon att de skulle användas till att fira Rosenkransfesten och till att bygga ett kapell. Den 13 september samlades 15.000—20.000 människor i Cova da Iria. Tillsammans med en präst iakttog en hög ämbetsman från Leiria skådespelet på något avstånd från mängden. Vid middagstiden hörde de jubelrop, och då de följde mängdens blickar, såg båda i öster ett eldklot, som efter kort tid försvann. Prästen kände sig övertygad om att det var en uppenbarelse av jungfru Maria. Som vanligt var det inga andra än barnen som såg synen av jungfru Maria vid steneken. Hon sa till Lucia att hon skulle återkomma den 13 oktober tillsammans med den helige Josef och Jesusbarnet och att hon skulle utföra ett mirakel så att alla skulle bli övertygade.

Till slut kom den 13 oktober med köld och regn. Hela Portugal visste nu att man denna dag väntade ett mirakel, och pilgrimer strömmade till Cova da Iria från alla hörn av landet. I mängden, som, efter vad det sägs, uppgick till minst 70.000 personer, fanns det naturligtvis också många nyfikna och skeptiker. — Med stort besvär lyckades det Lucia, Francisco och Jacinta att bana sig väg genom folkhopen bort till steneken, som småningom hade rensats på alla blad och grenar.

Vid middagstiden såg Lucia ljusskenet, som brukade varsla om jungfru Marias ankomst. Då hon visade sig — endast sedd av barnen — utspann sig som vanligt ett samtal mellan henne och Lucia. Guds moder sa att det skulle byggas ett kapell till hennes ära; de skulle bedja rosenkransen varje dag. Snart

skulle det bli slut på kriget. Synen svävade bort, och plötsligt slutade regnet, och solen bröt fram mellan molnen som en blek skiva, som man kunde se på utan att bländas. Med ens började den att rotera och utsände samtidigt strålar i alla regnbågens färger. Den stannade sitt snurrande ett ögonblick för att så åter virvla runt och utsända ännu mera strålände ljus. Åskådarna som var andlöst betagna, såg nu solen lösgöra sig från himlavalvet, och det syntes som om den störtade mot jorden. Slagna av fruktan kastade sig folk på knä och bad till Herren. En kort stund därefter sågs solen åter på himlen på normalt sätt. — Det berättas att folks kläder, som hade blivit genomvåta av regnet, nu var helt torra.

Hur många av åskådarna som upplevde detta "solunder", vet vi inte, men det kan knappast råda någon tvekan om att de flesta av de närvarande såg det. Det fanns emellertid några som inget såg, men det var många skeptiker — akademiker, journalister m. fl. — som måste medge att de hade sett fenomenet, även om beskrivningarna av det inte stämde fullständigt överens.

Låt mig genast nämna att barnen, så som jungfru Maria hade lovat den 13 september, verkligen hade en vision av henne tillsammans med Jesusbarnet och den helige Josef; de sågs i närheten av solen, då den hade brutit fram genom molnen.

Som jungfru Maria hade förutsagt den 13 juni "kom hon snart och hämtade Francisco och Jacinta". De fick båda spanska sjukan i oktober 1918, och Francisco dog i april 1919,

medan Jacinta dog i februari 1920 efter lång tids sjukdom. Lucia lever än i dag som nunna i ett karmeliterkloster.

Barnens visioner behandlades vid en kanonisk process 1922, och sent omsider, den 13 oktober 1930, utsände biskopen av Leiria en förklaring enligt vilken visionerna "måste betraktas som trovärdiga", och han medgav dyrkan av jungfru Maria av Fatima. Resultatet blev att Fatima i dag är en vallfartsort, som besöks av tusentals pilgrimer varje år.

Hur förklarar den katolska kyrkan Fatimamiraklet och sådana visioner som barnen hade och som biskopen av Leiria "betraktade som trovärdiga"?

Det är ju klart att ett fenomen som "solundret" inte var ett verkligt "fysiskt mirakel", eftersom det inte iaktogs av något astronomiskt observatorium. Härom skriver pater Réginald-Omez att det är rimligare att anta att de som "ser" ett sådant under eller en vision, påverkas av Gud till att bli hallucinerade, än att alla andra påverkas att inte se en objektiv företeelse. Denna uppfattning stämmer överens med Thomas ab Aquinos synpunkt: "Det rör sig om en föreställning, en bild, som skapas genom ett mirakel i åskådarnas ögon (species miraculose formate in oculis intuentium). Denna syn skapas på mirakulöst sätt i ögat för att uppenbara en eller annan sanning."

Medan den mekanistiskt inställda psykologen föredrar att ignorera de

Folkmängden under den sjätte uppenbarelsen medan solundret ägde rum.

märkliga visioner och fysiska fenomen, som kyrkan kan berätta om, eller avvisar dem som "anekdoter", är parapsykologerna öppna för möjligheten att de är realiteter utan att dock kunna föreslå en tillfredsställande förklaring till dem.

Anm. I nr 1, 1964, hade Sökaren en artikel om Fatimamiraklet, skriven av en spansk UFO-forskare, Antonio Ribera. Artikelnen var hämtad från Flying Saucer Review, den kända specialtidsskriften för UFO. Ribera ville visa att vad de portugisiska katolikerna i början av 1900-talet hade betraktat som en uppenbarelse av jungfru Maria, hade varit besök av en varelse från en rymdfarkost, ett "flygande tefat".

"Solen" som dansade på himlen, var en lågtflygande rymdfarkost!

Vi återger här en del av översättningen av Riberas artikel.

Den 13:e september var vittnena väldigt många, och de kunde till och med se "skeppet" i vilket Varelseen kom till mötesplatsen. Enligt kyrkoherden i Leira, som var ett av vittnena, kom Frun i ett "aeroplan av ljus", en "jättestor glob som flög mot väster med måttlig fart. Den utstrålade ett mycket skarpt ljus". Några andra vittnen såg en vit Varelse som kom ut från globen, vilken några minuter senare gav sig av och försvann i riktning mot solen. För sin del såg de tre små färaherdarna också Frun, som åter sade att i oktober skulle hon utföra ett mirakel som alla skulle se. Denna gång förekom fenomenet tillsammans med en klassisk ingrediens i UFO-observationer: "änglahår" föll från skyn (fils de la Vierge på franska) "som snöflingor vilka smälte bort när de föll mot marken".

Men den viktigaste "iakttagelsen" hade ännu inte ägt rum. Den hände, såsom utlovats av den himmelska Varelseen, den 13:e oktober och sågs av tusentals vittnen, sedan nyheten om att någonting "stort" skulle hända denna dag, hade spritt sig över hela Portugal.

Det som kännetecknar denna händelse, påminner ännu starkare om nutidens tefatsiakttagelser. Sedan den tidiga morgonen var alla vägar som ledde till Fátima fyllda av "pilgrimer", fanatiker och helt enkelt nyfikna samt även ateister (det fanns ett stort antal icke-troende på den tiden i katolska länder som Spanien och Portugal), som begav sig dit för att förlöjliga de andra. Olyckligtvis började dagen molnig och våt. Klockan halv tolv hade mellan 50.000 och 70.000 människor samlats i Cova da Iria. Bland dem fanns det många reportrar som var utsända av tidskrifter i Lissabon och Porto. Vid midnatten började underverket med solen: den sken genom molnen (det regnade kraftigt) och började sin dans.

Men låt iakttagelsen förklaras av ett väl kvalificerat vittne: professor Almeida Garret, framstående vetenskapsman, professor vid Coimbrauniversitetet, vilken var bland mängden: "Det regnade hårt, och regnet blötte ner allas kläder. Plötsligt sken solen genom de täta moln som täckte den; alla tittade ditåt... Den såg ut som en skiva med mycket bestämd kontur; den bländade inte. Jag tror inte att man kan likna den vid en matt silver-skiva, som någon sade senare i Fátima.

Nej. Den hade snarare en klar, föränderlig skärpa, som man kunde jämföra med en pärla... Den såg ut som ett blänkande hjul... Detta är inte poesi; mina ögon har sett det... Denna tydliga skiva började plötsligt vrida sig. Den roterade med ökande hastighet... Med ens började mängden skrika av ångest. Solen, under det den hela tiden gick runt, började falla mot jorden, rödaktig och blodig, hotande att krossa var och en under sin brännande massa..."

När skivan, hela tiden roterande, sänkte sig mot mängden, hade många människor en stickande förnimmelse samtidigt med hetta. Från en plats på tolv kilometers avstånd från Fátima, såg några andra vittnen också "solens dans". Men de astronomiska observatorierna över hela världen hade inte märkt någonting ovanligt den dagen...

HUR MAN PENDLAR

(Forts. fr. sid. 6)

att pendeln och slagrutan skall ge utslag, i synnerhet under gynnsamma omständigheter. Nu är det beklagligtvis så, att så snart en person finner att slagrutan (eller pendeln) reagerar i hans händer, så tror han sig vara en särskilt begåvad och duktig slagruteman. Men det är med pendeln och slagrutan som med musik, många kan klinka på ett piano, men få blir mästare.

Anm. Ovanstående är ett sammandrag av några kapitel i ett manuskript "Förborgade krafter hos människan och i naturen" av Mats Sperlings, ingenjör och f. major. Sperlings var född 1857.

EN HELARE...

(Forts. fr. sid. 4)

nom healing, så har doktorn en annan ursäkt: "botande genom biopsi". Kan någonting vara fånigare?

Så finner vi då än en gång att sak samma hur goda bevis som finns för healing, så tjänar det inget till att vänta sig medicinskt erkännande av sanningen. Varje medicinsk undersökning av healing är bemängd med fördom, bakvända och bedrägliga undanflykter. Dr Roses slutsatser passar till denna karakteristik."

Anm. Ovanstående är ju endast den ena partens synpunkter. Hur dr Rose underbygger sina slutsatser, vet vi inte, men av Edwards svar framgår väl att i de fall han nämner, har patienterna blivit återställda efter svår sjukdom.

Red.

KORHONEN

(Forts. fr. sid. 3)

moni och lycka av Lars Korhonen, för vilket hon är honom evigt tacksam.

Objektiva laboratorieundersökningar som gjorts och alltjämt pågår, visar — vilket red. har konstaterat — att kolosterolek och blodets blodsockerhalt påverkas av variationer i glasögonens inställning.

Men f. n. är det nog ändå inte möjligt att få läkarna intresserade. K. behöver fler botade patienter att hänvisa till och noggrant antecknade forskningsresultat i stor mängd.

Under sitt föredrag uppgav K. vidare att personer med inställningsfel hos ögonen, som haft sömnsvärigheter, får normal sömn, om lämpliga prismaglasögon används.

Huvudvärk (t. ex. migrän) kan också upphöra, om blodtrycket i hjärnan blir normalt. Det har även i flera fall hänt att kärlekkramp i fingrarna försvunnit vid 6 graders prisma. (6 grader innebär 3 cm förskjutning av blicken på vardera ögat på en meters avstånd.)

För säkrare bilkörning är prismaglasögonen av stor betydelse, säger K. Nervösa, spända personer är livsfarliga på vägarna. Med prismaglas släpper ögonspänningarna och föraren blir avspänd och säkrare. Men prismet skall sänkas en grad vid långkörning, anser K.

K. menar inte att en alkoholist som börjat med prismaglasögon, skall försöka att bli helt spritfri. De flesta alkoholister vill dricka sprit, men de vill kunna dricka utan att det går till övermått. K. anser att om han kan nedbringa årskonsumtionen av alkohol hos en person med 80 %, så är det en bra sak och kan vara tillräckligt för att individen skall känna sig harmonisk och lycklig.

Korhonens adress är Östgötagatan 85, Stockholm Sö; telefonnumret 42 88 98.

Alltmer populära
manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkoskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schuber, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

LINDA MARTEL

Linda var född med vatten i huvudet och ett fel på ryggraden, som gjorde att hennes ben var förlamade. Läkare förberedde hennes fader, Roy, på att hon skulle komma att bli blind och mentalt efterbliven. Hennes huvud skulle växa till enorma proportioner. Men endast några få månaders liv låg framför henne.

Den mesta tiden av sitt korta liv tillbringade Linda på olika sjukhus. Det utfördes operationer på henne för att stoppa vätskeflödet i hjärnan och rätta till andra missbildningar. Operationerna lyckades. Det fanns hopp om att hon skulle kunna leva ett nästan normalt liv.

Det är nu över sex år sedan Linda dog, fyra år gammal.

Hon har blivit känd som "the wonder child healer", d. v. s. barnet med den underbara healingkraften, och en bok om henne har nyligen utgetts i England.

Tidningen **News of the Worlds** reporter Charles Graves har gjort en undersökning av fallet Linda Martel. Han påträffade många människor som var tacksamma för den bestående hjälp de fått av henne. En vårdshusvård från St. Peter Port vid namn Gordon Hough, skadade sin rygg vid en bilolycka 1938. Han försökte med all tänkbar behandling få bot mot ryggsmärtorna. Till sist besökte han Linda, nedböjd av sjukdomen. Han togs emot av fru Eileen Martel, som bar sin dotter i famnen. Hough berättar:

"Linda satte sitt finger på just den fläck som smärtorna utgick från, den femte ländkotan, och sa med sin mjuka, djupa röst: 'Du kommer att bli bättre nu.'"

På några sekunder släppte smärtan. Hough gick upprätt ut ur huset. Från den dagen, åtta år sedan, har han inte haft några smärtor i ryggen.

Paul Line led av svåra sinusbesvär (näsans bihålur). Han sökte hjälp av Linda, när hon var tre år. Han berättar: "Linda såg på mig med genomträngande, mörka ögon. 'Kom in, Paul, jag vill komma och sitta hos dig', sa hon." Fru Martel satte Linda i hans knä. Line häpnade över hennes ord och sätt att tala.

"Hon sa: 'Se på mig!' och la en hand på min panna. 'Ja, nu är du mycket bättre.' Så vände hon sig till sin fader och bad honom att ge mig något att dricka."

Line har inte haft några sinusbesvär sedan Linda kurerade honom. Han blev vän med familjen Martel och kom att besöka dem många gånger och fick bevittna flera fall då Linda botade sjuka.

Fru Kellet-Smiths man var läkare, och han hade behandlat henne med penicillin för en infektion i halsen. Åkomman var smärtsam, och hon kunde inte svälja. Penicilinet gav ingen bot. I desperation bad hon då Lindas föräldrar att ta med sig flickan till henne. Ryktet om Lindas förmåga hade spritt sig i trakten. Fru Kellet-Smith berättar för **News of the World**: "När de kom, sattes Linda i mitt knä. Hon la en hand på min hals och sa: 'Det kommer att bli mycket bättre nu.' Inom en kvart hade det onda försvunnit och jag har aldrig känt av det igen."

När maken-läkaren fick höra att hans hustru hade botats, sa han: "Jag är glad att du är bra." — "Vad annat kunde han säga?" frågade hon.

Sedan fru Kellet-Smith själv blivit botad, sökte hon hjälp hos Linda för en syster som var bosatt i Norge och led av smärtsam artrit i ett knä.

Flickans föräldrar tog Linda med sig till läkarfamiljen. Där vecklade hon upp en näsduk, som användes för fjärrhealing, strök över den med händerna och sa någonting för sig själv.

Läkarfrun skickade näsduken till sin syster med meddelandet: "Du skall med all tro, förvissad om att du kan bli bra, lägga näsduken på ditt knä. Gud har gett Linda gåvan att bota."

Systemen följde anvisningarna, och knät blev genast bra.

En annan gång blev fru Kellet-Smith botad, sedan hon kommit till Martels med foten i paket.

Flickan sa: "Du har dåliga fötter. Jag skall göra något åt dem, eller hur?" Så tillade hon: "Men, det är inte dina fötter, ser du, det är ryggen."

Hon la sina händer på ett ställe långt ner på fru Kellet-Smiths rygg, och besvären försvann omedelbart.

Under sitt korta liv visade Linda prov på en märklig diagnostisk förmåga. Hon talade ofta om för patienterna var de hade ont och började så att behandla dem.

Hennes far, som led av svår migrän, var hennes första patient. Han förstod inte då att det var hans dotters beröring som på några minuter hade befriat honom från det onda. Det var först sedan hon hade botat sin broders huvudvärk och feber som hennes föräldrar insåg att hon ägde en helande förmåga.

Varför hade en liten flicka, som själv var så svårt ofärdig, fått gåvan att lindra andras lidande? Martels har inget svar på den frågan, men de berättar en märklig historia om en av sina fyra söner, Peter. I december, 1955, fick fru Martel veta att hon var gravid. Peter hade just blivit påkörd av en bil, som gått rätt över honom. Hans kläder blev sönderrivna, men han undkom med några mindre blessyrer.

Normalt skulle vid en sådan olyckshändelse ben, rygg och huvud ha blivit svårt skadade. Det var dessa delar av kroppen som var skadade, när Linda föddes. Martels tror att de skador som Peter undslapp, överfördes till det ofödda barnet.

Det fanns tecken på att Linda hade märkliga krafter redan innan hon kunde tala. En gång när hennes far var ensam med henne, hörde han en vårdad röst som sa: "Hej, lilla flicka!" Han vände sig snabbt om, eftersom rösten tycktes så nära, men det fanns ingen i rummet.

Hans fru kom från köket och frågade vem som hade pratat. Hon sa att hon hade hört en förtjusande röst säga "Hej, lilla flicka". De är säkra på att det var då som Linda fick helandets gåva.

När Linda tillfrågades av en reporter vem som hjälpte henne, svarade hon: "Damen från Lourdes." Det märkliga är att hennes föräldrar inte är romerska katoliker.

Föräldrarna hörde henne ibland livligt samtala med någon osynlig besökare. Men så snart de smög sig fram till hennes rum för att höra vad som sades, blev hon tyst.

Linda hade tydligen en intelligens som hos en betydligt äldre och mera erfaren person. Hon talade aldrig om sina föräldrar som mamma och pappa utan som Eileen och Roy. Hon behandlade alla vuxna besökare som sina jämlikar.

Reportern Graves gjorde kommentaren att det inte tycktes finnas någon logisk förklaring till Linda Martels förmåga att bota.

EN SYN I TUNNELBANAN

Flickor. Tretton—femtonåringar. I "kort-kort", cigaretter och målning. Förtjusande till sitt väsen så som unga människor är förtjusande; en hyllning till livsandens skönhetslängtan mäktighet.

Och därinunder den fina pannan, i nära anslutning till lockarna, kinderna... en ande, ett tänkande centrum... Ett jag. Ett medvetande om att "jag är"; livets yttersta verklighet och mysterium, det immateriella, bräckliga, självlevande. Tankar.

Människor!

Men som fasans döttrar suger de sin cancerpinne, ett djävulens redskap och symbolen för tankens liethet och tillkortakommande.

Vilka hatar dem så? Vilka leder dem till det som den klara tanken förbjuder?

Vilka är det som förstör livet för de levande?

Är det män med grova ansikten, vilkas ögon saknar känslighet och ljus? Är det människor med bestialiskt profitbegär? Eller är det folk vars själar själva kryper över marken som blinda maskar?

Det är människor!

Men vem kan få dessa ungas jag att födas? Vem kan oroa dem i deras självklara aningslöshet? Vem kan samla dem vid sann skönhet och ljus? Vem kan lära dem välja det goda?

*

För några år sedan skrev en engelsk medicinsk tidskrift om sina äldre årgångar att de var "döda teoriernas kyrkogård". Antivivisektionstidskriften *The Animals' Champion* kommenterar att när man läser böcker om medicinens historia kan man inte undgå att se hur en generations läkare ofta uttalar sig nedlåtande om tidigare generationers läkekonst. Man kan undra vad kommande generationers läkare kommer att säga om den läkekonst som nu är på modet. Kanske skrattar de åt våra undermediciner och vårt sprutraseri, men jag tror, skriver redaktören för *The Animals' Champion*, att på den vivisektion som nu förekommer över hela världen, kommer de att se med skam.

*

Med kunskap och kärlek uppbygges världen.

Anatole France.

Ett gott skämt är svårare att finna än tjugo grova skällsord.

Saudi

*

Den högsta grad av mod består i en evig seger över sig själv.

Confucius

*

Att tala utan att tänka, är som att skjuta utan att sikta.

Keltiskt ordspråk

SÖKARENS BOKHANDEL

Olle Jönsson:

BAKOM RIDAN TILL DET OKÄNDA

Den världsbekante "mirakelmannen" berättar om sina övernormala, psykiska gåvor. Pris 5: 75.

Ruth Montgomery:

FÖDD MED SIARGÅVA

Om den amerikanska kristallskåderskan Jeane Dixon berättas här på ett fängslande sätt. När boken först kom ut i USA, låg den överst på bestsellerlistan för non-fiction. Pris häftad 24: 50.

Olof Thorborg:

FASTEBOKEN

"Hur man fastar för hälsa och slankhet. Bra råsaftkurer mot reumatism m. m." Pris häftad 7: 85.

ATT SEGRA GENOM KÄRLEK...

"Jag har funnit att livet består mitt ibland förödelsen. Därför måste det finnas en lag som är högre än förödelsens. Endast under den lagen kan ett välordnat samhälle tänkas möjligt och livet vara värt att leva.

Om detta är livets lag måste vi arbeta fram den i vår dagliga tillvaro. Var det än är krig, var vi än blir ställda ansikte mot ansikte med en motståndare, måste vi segra genom kärlek. Jag har funnit att kärlekens säkra lag har visat sig ändamålsenlig i mitt eget liv på ett sätt som förödelsens lag aldrig har gjort. I Indien har vi haft ett åskådligt exempel på verkan av denna lag i vidast möjliga skala. Jag påstår inte att idén om icke-våld har genomsyrat 360.000.000 människor i Indien, men jag påstår att den har trängt djupare än någon annan lära på otroligt kort tid.

Det krävs att man idkar mycket ihärdiga övningar för att uppnå ett sinestillstånd som avstår från våld. Det är ett disciplinerat liv, som liknar en soldats. Det fullkomliga tillståndet är uppnått först sedan själ, kropp och tal har bringats i rätt samordning. Varje problem skulle lösa sig självt om vi bestämde oss för att göra sanningens och icke-våldets lag till livets lag.

Alldeles som en vetenskapsman kan utföra underverk genom olika användningar av naturens lagar, så kan en människa som brukar kärlekens lagar med vetenskaplig precision utföra ännu större underverk. Läran om icke-våld är oändligt mycket mera underbar och subtil än naturkrafter som exempelvis elektriciteten. Kärlekens lag är en långt större vetenskap än någon modern vetenskap."

Gandhi.

Gandhi hos en spetälsk.